

NIEOKROTNY (1) *ai*

N pl subst nieokrotné.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) – XVIII w. s.v. okrotny.

Którego nie można ujarzmić, niepohamowany, gwałtowny; przen:

Wyrażenie: »nieokrotny wiatr«: O którąby [skale] lie wiecznie morzkie rozbiiały Flagi/ y nieokrotné wiátry vdérzáły. KochFrag 54.

Cf **NIEOKROCONY, NIEOKROTŁY**

AŽ